

Arrest

nr. 204 599 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2012 reist de verzoekende partij naar België met een studentenvisum

1.2. Op 21 april 2017 bevalt de verzoekende partij van een dochter die op 22 december 2016 werd erkend door dhr. T.G.T. van Belgische nationaliteit. De dochter van de verzoekende partij heeft de Belgische nationaliteit.

1.3. Op 23 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische dochter.

1.4. Op 21 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.05.2017 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgisch minderjarig kind, de genaamde T.P.B.A. (...) (RR: xxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2°.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Overwegende dat betrokkene tot voor kort was ingeschreven als niet-Europese student en in het bezit was van een A-kaart, geldig tot 30.09.2017;

Overwegende dat op 21/04/2017 haar dochter, T.P.B.A. (...) te Antwerpen is geboren;

Overwegende dat haar ongebooren kind dd. 22/12/2016 werd erkend door de genaamde T.G.T. (...) van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat, op het moment van deze erkenning, de heer T. (...) sedert 27/04/2012 samenwoonde met de genaamde T.H.M. (...) van Kameroense nationaliteit met wie hij dd. 27/04/2012 was getrouwd;

Overwegende dat betrokkene nooit heeft samengewoond met de heer T. (...);

Overwegende dat de heer T. (...) dd. 28/04/2017 een intentieverklaring heeft ondertekend voor de erkenning van een ander ongebooren kind, nl de genaamde C.A.-D.T. (...) ° 05/05/2017, van wie de moeder eveneens een Kameroense studente is;

Overwegende dat de Procureur des Konings te Antwerpen dd. 21/09/2017 verzet aantekende tegen de erkenning van de genaamde C.A.-D.T. (...);

Overwegende dat de heer T. (...) ondanks zijn huwelijksleven twee kinderen van Kameroense vrouwen vóór de geboorte erkende en hierdoor het verblijfsrecht voor deze vrouwen opende, waaronder voor betrokkene zelf;

Overwegende dat het weinig aannemelijk is dat de heer T.G. (...) in de periode van de verwekking van deze kinderen zowel een affectieve relatie onderhield met zijn echtgenote als met de twee studentes, mede gelet op het verblijfsrechtelijke voordeel dat de erkenningen met zich (kunnen) meebrengen. Dat door de erkenning de heer T.G. (...) het verblijfsrecht voor betrokkene heeft geopend. Het gegeven dat ze in het bezit is van een A-kaart (als student) doet hieraan geen afbreuk gelet op het tijdelijk karakter van dit verblijfsrecht;

Overwegende dat in de beslissing dd. 21/09/2017 van de procureur het volgende staat:

De heer T. (...) verklaarde: Ik heb al vele relaties gehad. Soms heb ik maar éénmaal seks met iemand. Je denkt er niet over na dat je seks gaat hebben.; het komt gewoon vanzelf. Hij verklaarde tevens: In Namen heb ik recent ook nog iets gelijkaardigs voorgehad. Ik was sponsor van een meisje en ik ging naar haar toe met een vriend. Ik stond borg voor haar op de universiteit. Ik heb eten voor haar gekocht. Ze zei dat ze maar één programma van één jaar had in de universiteit van Namen. Ze wilde dat ik haar zwanger zou maken zodat ze in België kon blijven.

Ze is ook een meisje van Kameroen, maar van de Franstalige regio. Ik kan niet op haar naam komen. Ik heb geen seks met haar gehad. Zo zie je dat ik zwak ben.....

Overwegende dat in casu de openbare Belgische orde wordt verstoord door een voorgenomen erkenning die niet gericht is op het creëren van een afstammingsband maar met het uitsluitend doel om de vreemdelingenwet te omzeilen. Dergelijk handelen verstoort de familiale orde en omzeilt de wetsbepalingen inzake de toegang van het Belgisch grondgebied zoals bepaald in de wet van 15 december 1980 dewelke tevens van openbare orde zijn.

De voorgenomen erkenning is strijdig met de beginselen van openbare orde wanneer uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat minstens de intentie van de erkenner of de toestemmende moeder niet gericht is op het creëren van een afstammingsband maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsvoordeel als ouder van een Belgische kind.

Overwegende dat de juridische grondslag van deze beslissing kan worden teruggevonden in het algemeen rechtsbeginsel van wetsonduiking. Een frauduleuze erkenning is tevens strafbaar en maakt het misdrijf valsheid en gebruik van valse stukken uit en is tevens een inbreuk op de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat er verschillende met elkaar in overeenstemming zijnde elementen zijn die erop wijzen dat de erkenning van de referentiepersoon in strijd is met de beginselen van de openbare orde en niet gericht is op het creëren van een afstammingsband tussen T.G.T. (...) en de referentiepersoon maar

uitsluitend gericht is op het omzeilen van de vreemdelingenwetgeving (lees: door het kind de Belgische nationaliteit te laten verkrijgen en hierdoor aan de moeder een verblijfsrecht artikel 40 ter te laten bekomen als ouder van een Belgisch kind).

Om deze redenen wordt het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het enig middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing.

Verweerster motiveert zijn beslissing als volgt:

“ Overwegende dat betrokkene tot voor kort was ingeschreven als niet -Europese studente en in het bezit was van een A-kaart geldig tot 30.09.2017.

Overwegende dat op 21.04.2017 haar dochter T.P.B.A. (...) te Antwerpen werd geboren.

Overwegende dat haar ongeboren kind d.d. 22/12/2016 werd erkend door de genaamde T.G.T. (...) van Belgische nationaliteit.

Overwegende dat op het moment van deze erkenning, de heer T. (...) sedert 27/04/2012 samenwoonde met de genaamde T.H.M. (...) van Kameroense nationaliteit met wie hij d.d. 27/04/2012 was getrouwd.

Overwegende dat betrokkene nooit heeft samengewoond met Dhr. T. (...).

Overwegende dat Dhr. T. (...) d.d. 28/04/2017 een intentieverklaring heeft ondertekend voor de erkenning van een ander ongeboren kind, nl. de genaamde C.A.-D.T. (...), geboren op 05/05/2017, van wie de moeder eveneens een Kameroense studente is.

Overwegende dat de procureur des konings te Antwerpen d.d. 21.09.2017 verzet aantekende tegen de erkenning van de genaamde C.A.-D.T. (...).

Overwegende dat de heer T. (...) ondanks zijn huwelijksleven twee kinderen van Kameroense vrouwen voor de geboorte erkende en hierdoor het verblijfsrecht voor deze vrouwen opende, waaronder betrokkene zelf.

Overwegende dat het weinig aannemelijk is dat de heer T. (...)in de periode van de verwekking van deze kinderen zowel een affectieve relatie onderhield met zijn echtgenote als met de twee studentes, mede gelet op het verblijfsrechtelijke voordeel dat de erkenningen met zich (kunnen) meebrengen. Dat door de erkenning de heer T.G. (...) het verblijfsrecht voor betrokkene heeft geopend. Het gegeven dat ze in het bezit is van een A-kaart (als student) doet hieraan geen afbreuk gelet op het tijdelijk karakter van dit verblijfsrecht.

Overwegende dat in de beslissing van 21.09.2017 van de procureur het volgende staat:

De heer T. (...) verklaarde: Ik heb al vele relaties gehad. Soms heb ik maar éénmaal seks met iemand. Je denkt er niet over na dat je seks gaat hebben: het komt gewoon vanzelf. Hij verklaarde tevens: in Namen heb ik recent ook nog iets gelijkaardigs voorgehad. Ik was sponsor van een meisje en ik ging naar haar toe met een vriend. Ik stond borg voor haar op universiteit. Ik heb eten voor haar gekocht. Ze zei dat ze maar één programma van één jaar had in de universiteit van Namen. Ze wilde dat ik haar zwanger zou maken zodat ze in België kon blijven. Ze is ook ene meisje van Kameroen, maar van Franstalige regio. Ik kan niet op haar naam komen. Ik heb geen seks met haar gehad. Zo zie je dat ik zwak ben...

Overwegende dat de Belgische openbare orde wordt verstoord door een voorgenomen erkenning die niet gericht is op het creëren van een afstammingsband maar met het uitsluitend doel om de vreemdelingenwet te omzeilen. Dergelijk handelen verstoort de familiale orde en omzeilt de wetsbepalingen inzake de toegang van het Belgisch grondgebied zoals bepaald in de wet van 15 december 1980 dewelke tevens van openbare orde is. De voorgenomen erkenning is strijdig met de beginselen van openbare orde wanneer uit het geheel des omstandigheden blijkt dat minstens de intentie van de erkenner of de toestemmende moeder niet gericht is op het creëren van een afstammingsband maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsvoordeel als ouder van ene Belgisch kind.

Overwegende dat de juridische grondslag van deze beslissing kan worden teruggevonden in het algemeen rechtsbeginsel van wetsontduiking. Een frauduleuze erkenning is tevens strafbaar en maakt het misdrijf valsheid en gebruik van valse stukken uit en is tevens een inbreuk op de wet van 15 december 1980."

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster werd geweigerd omwille van "fraude", hoewel dit niet met zoveel woorden staat vermeld in de bestreden beslissing.

Verweerster meldt enkel dat: "De juridische grondslag van zijn beslissing kan worden gevonden in het algemeen rechtsbeginsel van wetsontduiking en dat een frauduleuze erkenning strafbaar is en het misdrijf valsheid en gebruik van valse stukken uitmaakt en tevens een inbreuk is op de vreemdelingenwet."

Er wordt niet gepreciseerd op welk artikel van de vreemdelingenwet een inbreuk wordt gemaakt.

Verzoekster vermoedt dat verweerster doelt op artikel 42septies van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Uit de concrete motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerster van mening is dat er fraude werd gepleegd met als doel een verblijfsrecht te bekomen, waarbij wordt toegelicht dat deze fraude bestaat uit het feit dat het minderjarig Belgisch kind van de verzoekster het voorwerp uitmaakt van een "schijnerkenning" door haar Belgische vader.

Verweerster stelt: "De voorgenomen erkenning is strijdig met de beginselen van openbare orde wanneer uit het geheel des omstandigheden blijkt dat minstens de intentie van de erkenner of de toestemmende moeder niet gericht is op het creëren van een afstammingsband maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsvoordeel als ouder van een Belgisch kind".

Verweerster is dus van mening dat Dhr. T. (...), biologische vader van het kind, zijn dochter enkel heeft erkend om aan verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel te geven en dat verzoekster de erkenning enkel heeft toegelaten uitsluitend met dezelfde intentie.

Over een gelijkaardige casus oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds voorheen in een arrest d.d. 22.10.2014: (RVV 22 oktober 2014, nr. 131 802)

"Dienaangaande merkt de Raad op dat fraude e oktober en kwade trouw in hoofde van de betrokkene veronderstelt (RvS 7 december 2010, nr. 209.553) en dat het diegene die zich, nr op kwade trouw beroept, in casu dus de verweerder, toekomt om daarvan het bewijs te leveren (RvS 18 februari 2010, nr. 201.042). Een vermoeden van fraude volstaat bijgevolg niet en het komt in casu de gemachtigde toe om de fraude te bewijzen."

Verweerster legt in casu echter geen enkel bewijs voor van het bestaan van kwade trouw in hoofde van verzoekster. Zij verwijst enkel naar het feit dat de vader van het kind van verzoekster klaarblijkelijk nog gehuwd was op het ogenblik van de verwekking en hij bij een andere Kameroense studente ook een kind heeft verwekt dat hij heeft willen erkennen, doch waartegen het parket verzet heeft aangetekend.

Dat echter in casu de erkenning van het minderjarig kind T.P.B.A. (...) een vaststaand juridisch feit betreft. Het komt niet toe aan verweerster om deze erkenningsakte in twijfel te trekken.

Artikel 330 BW bepaalt immers op welke manier de betwisting van een erkenning kan worden gevoerd en conform artikel 138 bis §1 Ger.W. kan ook het Openbaar Ministerie de nietigverklaring van de erkenning vorderen indien hij/zij van mening is dat er sprake is van een schending van de openbare orde en/ of wetsontduiking. Dat echter op geen enkel ogenblik de erkenningsakte werd betwist, noch heeft het Parket een vordering tot nietigverklaring van de erkenningsakte gevraagd.

Opnieuw verwijst verzoekster naar het voorgaande arrest van de RVV d.d. 22.10.2014 dat oordeelde: (RVV 22 oktober 2014, nr. 131 802)

“Door zich niettemin over de betrokken erkenning uit te spreken als zou deze erkenning “duidelijk” een schijnerkenning betreffen, gaat de gemachtigde dan ook op onaanvaardbare wijze voorbij aan de vaststaande afstammingsband tussen verzoeksters minderjarige zoon en diens Belgische vader en miskent hij de bewijswaarde erga omnes van de erkenningsakte van 24 juli 2013 alsook de bewijswaarde van de geboorteakte van verzoeksters minderjarige zoon.

De Raad benadrukt dat het de gemachtigde niet toekomt om de erkenning van vaderschap, en dus de afstamming langs vaderszijde, geacteerd door de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand, naast zich neer te leggen door deze af te doen als een ‘schijnerkenning’. “

Nu in casu geen correcte feitenvinding voorligt in het raam van de toepassing van artikel 42 septies van de vreemdelingenwet, wordt een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 42 septies van voornoemde wet vastgesteld.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het algemeen beginsel van wetsontduiking en het feit dat er een frauduleuze erkenning heeft plaatsgevonden met als louter doel verzoekster in de mogelijkheid te stellen om een verblijfsrecht te bekomen.

Het algemeen beginsel van wetsontduiking oftewel “fraus legis” vormt uiteraard wel degelijk een autonome rechtsgrond om een verblijfsrecht in te trekken dan wel om een verblijfsaanvraag af te wijzen. In casu is immers gebleken – en wordt evenmin ontkend – dat de genaamde T.B.T. (...) samenwoonde en ook gehuwd was (is) met de Kameroense T.H.M. (...) op het ogenblik dat hij de dochter van verzoekster erkende.

Daarnaast blijkt ook dat T.G.T. (...) op 28.04.2017 een erkenning heeft ondertekend van een ander ongeborn kind, nl. C.A.-D.T. (...)(° 05.05.2017) en zo ook het verblijfsrecht in België voor deze Kameroense moeder opende.

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk om te stellen dat het inderdaad weinig aannemelijk is dat T.G.T. (...) in de periode van verwekking van de twee voornoemde kinderen (bij twee verschillende vrouwen) zowel een affectieve relatie onderhield met zijn echtgenote en deze twee studentes.

Bovendien heeft het Openbaar Ministerie zich op 03.10.2017 verzet tegen de erkenning van het “ander” kindje C.A.-D. (...), aangezien het om een schijnerkenning ging.

Niettegenstaande de erkenning van de dochter van verzoekster vooralsnog niet vernietigd werd en de Procureur des Konings een dusdanige vordering vooralsnog niet heeft ingesteld, is het niet kennelijk onredelijk om uit het geheel der omstandigheden toch af te leiden dat er in casu sprake is van een schijnerkenning en om op basis daarvan de verblijfsaanvraag van verzoekster af te wijzen.

Het is, gezien de elementen van het administratief dossier, allerminst kennelijk onredelijk om te oordelen dat “er verschillende met elkaar in overeenstemming zijnde elementen zijn die erop wijzen dat de erkenning van de referentiepersoon in strijd is met de beginselen van de openbare orde en niet gericht is op het creëren van een afstammingsband tussen T.G.T. (...) en de referentiepersoon maar uitsluitend gericht is op het omzeilen van de vreemdelingenwetgeving.”

Het staat de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.

Het feit dat er in casu geen vordering tot nietigheid van de erkenning werd ingesteld door het openbaar ministerie, staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een stafrechtelijke veroordeling. Met andere woorden: ook indien het openbaar ministerie de erkenning (nog) niet heeft aangevochten wegens strijdig met de openbare orde, kan het Bestuur desalniettemin – en begrensd door de redelijkheidstoets- in het kader van haar beslissingen oordelen dat een bepaalde erkenningsakte in strijd is met de openbare orde, en op basis daarvan een verblijfsaanvraag afwijzen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het enig middel is niet gegrond.”

3.3. Waar de verzoekende partij de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet dan ook worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.4. De bestreden beslissing werd *in casu* genomen op grond van het “*algemeen rechtsbeginsel van wetsontduiking*”. Er wordt verduidelijkt, na het uiteenzetten van de motieven die hieraan ten grondslag liggen, dat *in casu* de openbare orde verstoord wordt door een voorgenomen erkenning die niet gericht is op het creëren van een afstammingsband maar met het uitsluitend doel om de Vreemdelingenwet te omzeilen, dat dergelijk handelen de familiale orde verstoort en de wetsbepalingen inzake de toegang tot het Belgische grondgebied zoals bepaald in de Vreemdelingenwet dewelke tevens van openbare orde zijn, omzeilt, dat de voorgenomen erkenning strijdig is met de beginselen van de openbare orde wanneer uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat minstens de intentie van de erkenner of de toestemmende moeder niet gericht is op het creëren van een afstammingsband maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsvoordeel als ouder van een Belgisch kind. Er wordt op gewezen dat een frauduleuze erkenning tevens strafbaar is en een misdrijf valsheid en gebruik van valse stukken uitmaakt en tevens een inbreuk is op de Vreemdelingenwet.

3.5. Daargelaten de vraag of het mogelijk is om het verblijf te weigeren op grond van het “*algemeen rechtsbeginsel van wetsontduiking*”, stelt de Raad vast dat de gemachtigde meent dat er sprake is van wetsontduiking op grond van de vaststelling dat uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat minstens de intentie van de erkenner of de toestemmende moeder niet gericht is op het creëren van een afstammingsband maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsvoordeel als ouder van een Belgisch kind. Er is volgens de gemachtigde sprake van een erkenning die strijdig is met de beginselen van openbare orde of nog van een “*frauduleuze*” erkenning.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op grond van welke bepaling uit de Vreemdelingenwet de beslissing werd genomen, dat echter uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht geweigerd werd omwille van fraude. Zij wijst erop dat *in casu* de erkenning van het minderjarig kind een vaststaand juridisch feit betreft en het niet toekomt aan de verwerende partij de erkenningsakte in twijfel te trekken. Zij wijst erop dat artikel 330 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt op welke manier de betwisting van een erkenning kan worden gevoerd en dat conform artikel 138*bis*, §1 van het Gerechtelijk Wetboek het Openbaar Ministerie de nietigverklaring van de erkenning kan vorderen indien hij/zij van mening is dat er sprake is van een schending van de openbare orde en/of wetsontduiking. Zij wijst erop dat op geen enkel ogenblik de erkenningsakte werd betwist en dat het Parket geen vordering tot nietigverklaring van de erkenningsakte heeft gevraagd. De verzoekende partij wijst op het arrest nr. 131 802 van 22 oktober 2014 van de Raad waarin gesteld wordt dat de gemachtigde door zich uit te spreken als zou deze erkenning duidelijk een schijnerkenning betreffen, op onaanvaardbare wijze voorbijgaat aan de vaststaande afstammingsband en hij ook de bewijswaarde *erga omnes* van de erkenningsakte alsook de bewijswaarde van het geboortebewijs van het minderjarig kind miskent, dat het de gemachtigde niet toekomt om de erkenning van vaderschap, en dus de afstamming langs vaderszijde, geacteerd door de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand, naast zich neer te leggen door deze af te doen als een ‘schijnerkenning’. Zij meent dat *in casu* geen correcte feitenvinding voorligt en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld.

3.7. Uit het afschrift van de geboorteakte van T.P.B.A. en het afschrift van de erkenning van de geboorte die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de minderjarige dochter vóór haar geboorte en dit op 22 december 2016 voor de districtsschepen ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Deurne werd erkend door de heer T.G.T.. De Raad wijst erop dat de erkenningsakte van 22 december 2016 een authentieke akte betreft (artikel 327 Burgerlijk Wetboek), verleden voor districtsschepen ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Deurne. De vaderlijke erkenning stelt de afstammingsband tussen de erkenner en het kind vast en raakt daarmee de openbare orde, ze heeft een declaratief karakter en werkt *erga omnes* (Cass. 28 januari 1988, Arr.Cass. 1987-88, 665).

De verzoekende partij wijst er terecht op dat de betwisting van de erkenning van vaderschap wordt geregeld door het Burgerlijk Wetboek. Artikel 330, §1, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt dat de moeder, het kind, de man die het kind heeft erkend en de man die het vaderschap van het kind opeist en de vrouw die het meemoederschap van het kind opeist, de erkenning van het vaderschap kunnen betwisten voor de familierechtbank en dit volgens de bij artikel 330 van het Burgerlijk Wetboek bepaalde voorwaarden.

Hoewel het Burgerlijk Wetboek, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, zelve geen bepaling bevat die, naar analogie met de vernietiging van het huwelijk wegens schijnhuwelijk (artikel 146bis juncto artikel 184 Burgerlijk Wetboek), het Openbaar Ministerie een vorderingsrecht toekent met betrekking tot een “*schijnerkenning*”, wordt aangenomen dat ook het Openbaar Ministerie de nietigverklaring van een frauduleuze of schijnerkenning kan vorderen, dit op grond van artikel 138bis, §1 van het Gerechtelijk Wetboek wegens strijdigheid met de openbare orde (P. SENAEVE, “Papieren kinderen”, T. Fam. 2013, afl. 2, 22-23; Cass. 28 maart 1974, R.W. 1974-75, 343) dan wel wegens wetsontduiking (Rb. Gent 31 januari 2002, T.B.B.R. 2003, 90, noot G. VERSCHELDEN; G. VERSCHELDEN, Afstamming, in A.P.R., Mechelen, Kluwer, 2004, 627-628).

Te dezen blijkt echter niet dat de erkenning van vaderschap van het minderjarige kind van de verzoekende partij daadwerkelijk werd betwist noch door één van de in artikel 330 van het Burgerlijk Wetboek bepaalde belanghebbenden, noch door het Openbaar Ministerie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de procureur des Konings de nietigverklaring van de erkenning zou hebben gevorderd voor de familierechtbank. Nog minder blijkt dat de erkenning van vaderschap door de bevoegde rechtbank zou zijn vernietigd.

3.8. Door zich niettemin over de betrokken erkenning uit te spreken als zou deze erkenning – waarbij onterecht vermeld wordt dat het om een voorgenomen erkenning gaat – niet gericht zijn op het creëren van een afstammingsband, strijdig zijn met de openbare orde en een “*frauduleuze erkenning*” betreffen, gaat de gemachtigde dan ook op onaanvaardbare wijze voorbij aan de vaststaande afstammingsband tussen de minderjarige dochter van de verzoekende partij en de Belgische vader en miskent hij de bewijswaarde *erga omnes* van de erkenningsakte van 22 december 2016 alsook de bewijswaarde van de geboorteakte van de minderjarige dochter van de verzoekende partij. De Raad benadrukt dat het de gemachtigde niet toekomt om de erkenning van vaderschap, en dus de afstamming langs vaderszijde, geacteerd door de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand, naast zich neer te leggen door deze af te doen als een ‘frauduleuze erkenning’. Het feit dat de gemachtigde zich met betrekking tot deze vaststelling steunt op bepaalde niet-betwiste feiten, doet hieraan geen afbreuk.

3.9. Waar de verwerende partij volhoudt in de verweernota dat niettegenstaande de erkenning van de dochter van de verzoekende partij nog niet werd vernietigd en de procureur des Konings een dusdanige vordering vooralsnog niet heeft ingesteld, het niet kennelijk onredelijk is om uit het geheel van de omstandigheden af te leiden dat er *in casu* sprake is van een schijnerkenning en om op basis daarvan de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij af te wijzen, kan zij niet gevolgd worden. Immers, betreft de erkenning van vaderschap, vastgelegd in een Belgische authentieke akte, de afstamming en dus de staat van personen en zij werkt *erga omnes* zolang de bevoegde rechter niet de nietigverklaring van de erkenning heeft uitgesproken en deze nietigverklaring werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

De verwerende partij kan dan ook niet laten uitschijnen dat zij te dezen bevoegd zou zijn om op basis van het geheel van de omstandigheden vast te stellen dat er een schijnerkenning/frauduleuze erkenning plaats vond zodat er sprake is van fraude/wetsontduiking met als doel een verblijfsrecht voor de verzoekende partij te bekomen. Immers heeft de verwerende partij zodoende onmiskenbaar de bewijswaarde van een rechtsgeldige erkenningsakte (en bij uitbreiding de geboorteakte) miskend (cf. RvS 21 juni 2001, nr. 123.801).

3.10. Nu *in casu* geen correcte feitenvinding voorligt, wordt een schending van de zorgvuldigheidsplicht vastgesteld.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een verder onderzoek van de overige middelenonderdelen dringt zich dan ook niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER